

opusdei.org

Minu teekond Rooma

Johannes Paulus II.
õndsakskuulutamine 1.mail
2011

15.05.2011

Kui ma 1978, aasta septembris
Poolas-Varssavis ja Krakowis viibisin,
oli Karol Wojtyla

veel Krakowi peapiiskop. Poola
rahva sügav vaimsus, intelligentsus
ja peenetundelisus jättis mulle, kui
noorele katoliiklasele juba tookord
eriliselt sügava mulje.

Olin vaevalt rongiga Tallinnasse tagasi jõudnud, kui esimese uudisena kuulsin, et vastvalitud paavst Johannes Paulus I oli ootamatult surnud, olles paavst ainult 33 päeva. Paar nädalat hiljem saime taas kuulda röömsa uudise: "Habemus papam" - Karol kardinal Wojtyla. Johannes Paulus II sai paavstiks 16.oktoobril 1978 ja pühitseti ametisse 22.oktoobril. Tema esimeseks sõnumiks inimkonnale oli "Ärge kartke! Avage ukсед Kristusele, avage oma südamed Kristusele!

Tol ajal tundus Vatikan eestlasele väga kaugena, kohana, kuhu ilmselt kunagi minna ei õnnestu...Kuid just Johannes Paulus II oli see, kes tõi selle väikese riigi, kiriku südame, järsku meie jaoks väga lähedale. Oma tööga, oma palvetega, oma eeskujuga ja oma armastusega tegi ta kõik selle jaoks, et inimesed võiksid olla vabad, sõltumatud, ning elada armastuses

üksteise ja Jumala vastu.

Ta oli kahtlemata sajandi üks suuremaid isiksusi, keda tundsid ja teadsid kõik, sõltumata rahvusest, päritolust, konfessioonist...tema inimestelähedus ei jätnud vist kedagi puudutamata.

Kohtusin temaga esmakordselt 1989.aastal Helsingis, kui Johannes Paulus II külastas põhjamaid. Meid oli tookord väike grupp noori katoliiklasi, keda soome sõbrad külla kutsusid, et osa saada sellest kohtumisest. Ei olnud ju paavst veel kunagi enne nii lähedale tulnud.

Meie ärevus oli tohutu suur, sest minu jaoks oli see üldse esimene reis Soome ja üldse lääneriikidesse. Saime ka kaks last kaasa võtta (ilmselt tänu sellele, et kaks väiksemat jäi veel koju) ja soome sõbrad majutasid meid peredesse, või kiriku juurde. Meie elasime Püha Ursula õdede juures. Osalesime

loomulikult paavsti Missal, mis toimus Helsingi jäähallis, kus Johannes Paulus II ei unustanud ära ka eestlasi tervitada. Järgmisel päeval oli plaanis püha Henriku katedralis Johannes Paulus II kohtumine haigetega.

Tol ajal oli "sini-must-valge" veel väga uus asi, kuid meil oli ta kaasa võetud, ning ajasime selle vardasse ja läksime kogu grupiga p.Henriku väljakule paavsti tervitama. Kui Johannes Paulus II Eesti lippu nägi, tuli ta otsejoones meie poole, kõikituli ja tervitas meid kõiki, andis mulle käe, kallistas meie lapsi ja õnnistas kohalolijaid. Kui ta autost väljus, ilmus koos temaga järsku kuskilt väga tugev tuuleil.

Sellest hetkest peale, ei olnud paavst, ega Vatikan enam kauge ja kättesaamatu, vaid oli tulnud juba üsna lähedale. Johannes Paulus II.-le oli Eesti väga südamel, sest ta oli ise

elanud samasuguse reziimi all, ning ta tundis eriti hästi nende riikide ja rahvaste kannatusi. Seepärast ei unustanud ta Eestit kuni surmani, nimetades oma viimasel tööpäeval, 23.3.2005 Eestile oma piiskopi!

Järgmine kohtumine paavst Johannes Paulus II-ga toimus juba Tallinnas, kui ta 1993.aastal külastas Leedut, Lätit ja Eestit. Ärevus oli väga suur, sest tundus uskumatuna, et paavst tõesti tuleb Tallinnasse, meie oma kirikusse pühade Peetruse ja Pauluse katedrali. Ettevalmistused algasid juba väga varakult, moodustati koorid ja orkestrid ja minul oli au mängida sellel Missal orelit. Kogu tseremoonia harjutati väga põhjalikult läbi ja selleks käis

Tallinnas isegi paavsti tseremooniameister Piero Marini. Sel korral kohtusime me temaga jälle väga isiklikult. Meile usaldati au ja võimalus, võtta Armulaud paavsti enda käest vastu.

Viimast korda olin selle Paavsti pühitsetud Missal 18.mail 2003 Roomas, püha Peetruse väljakul, kui toimus Ursula Ledochowska pühakskuulutamine. See päev oli ka Johannes Paulus II. 83. sünnipäev. Need väga erilised kohtumised Johannes Paulus II-ga olidki tõukeks, miks tahtsin iga hinna eest osaleda tema õndsakskuulutamise tseremoonial püha Peetruse väljakul Roomas.

Kohe, 15.jaanuaril, kui sain teada, et see väga erakordne sündmus toimub 1. mail 2011, tegin ma kindla otsuse, broneerisin lennupiletid ja hotelli, sest olin kindel, et soovijaid on väga palju ja hiljem lihsalt see pole enam võimalik. Ja nii ma siis jõudsingi Rooma reedel 29.aprillil 2011. Sõitsin kohe kiiresti püha Peetruse väljakule.

Rooma linna kohal tiirutasid helikopterid, politseid ja

turvateenistus olid igal pool, igal pool undasid sireenid... Jõudsin Circus Maximuse, Rooma ühe suurema väljaku juurde umbes kell 19. Inimesi oli juba palju. Kõik olid äärmiselt lahked ja heatahtlikud. Teel väljakule ulatati mulle igal sammul mõni toidupakk, või veepudel, lõpuks oli neid juba nii palju, et ma pidin tänama ja ütlema, et kahjuks mul ei ole enam rohkem käsi...Pakkides olid puuviljad, küpsised, mahlad...ja neid jagati kõigile inimestele. Inimesed olid kaasa võtnud taburette, magamisaluseid, pappitükke ja mõni oli isegi väikse telgi üles pannud. Minul ei olnud midagi. Ma ei osanud nii praktiliselt mõelda. Kuid seista tuli tõesti kaua, vähemalt viis tundi. Väljakule olid ka üles seatud pihitoolid, et palverändurid saaksid soovikorral Meeleparanduse sakramenti vastu võtta.

Esimene osa palvevigiliast oli pühendatud meenutustele. Kardinal Stanislaw Dziwisz, kes oli 40 aastat olnud Johannes Paulus II kõrval, rääkis oma mälestustest. Ta ütles, et on oma elus ainult kaks korda paavsti ärritunult näinud. Ükskord siis, kui ta jutluses Sitsiilia maffiast rääkis ja teine kord oli seotud Iraagi sõjaga. Ta ütles, et seoses õndsakskuulutamise sündmustega ja Johannes Paulus II haa avamisega on tal tunne, nagu see paavst oleks jälle tagasi tulnud.

Väga huvitav ja liigutav oli ka see, kui prantsuse nunn, Marie Simon-Pierre jutustas kogu loo oma imelisest paranemisest parkinsoni tõvest. Pärast paavsti surma 2.4, hakkas ta kohe tema eestkostet paluma, sest ta põdes sama haigust. Ühel õhtul juunikuus samal aastal proovis ta

JPII nime kirjutada, ja suureks õnnetuseks avastas ta, et tema käekiri oli tundmatuseni muutunud ja haigus juba väga kaugele arenenud. Kuid samal ööl, umbes kell 4 ärkas ta järsku ja tundis, et midagi temas oli muutunud - haigus oli järsku kadunud. Ta tundis ennast jälle täiesti tervena. See tõeline ime oligi aluseks, et võis alustada Johannes Paulus II õndsaks kuulutamise protsessi. Palvevigiiial esinesid ka mitmed koorid ja Rooma Santa Cecilia konservatooriumi noorteorkester mons. Marco Frisina juhatusel. Marco Frisina kirjutas ka muusika, mis oli spetsiaalselt sellele üritusele pühendatud. Vahepeal meenutas üritus ka natuke laulupidu.

Teine osa palvevigiiiliast oli tõesti palvevigiiilia. Palvetasime koos kardinalvikaari Agostino Valliniga Valgusrikka Roosipärja saladused, mille Johannes Paulus II ise sisse

seadis. Iga saladuse ajal oli otseühendus eri maaga televisiooniekraani kaudu. Poola, Tansaania, Liibanon, Mehhiko ja Portuga (Fatima). Kõik süütasid küünlad ja laulsid koos "Regina coeli" ja lõpuks ühines kõigiga ka Paavst Benediktus XVI televisiooni vahendusel. Üritusel oli kokku umbes 300 000 inimest. Kohe pärast seda hakkasid massid Vatikani poole suunduma. Tol ööl oli Roomas kaheksa kirikut avatud kogu öö, et inimesed saaksid palvetada ja pihil käia. Paljud inimesed olid üleval ilmselt kogu öö.

Hommikul pidin ühinema Eesti riigidelegatsiooniga. Tellisin varakult takso, et jõuda määratud ajaks, kella üheksaks kokkusaamiskohta. Sel varahommikul olid kõik inimesed kogunenud vist Vatikani, sest ülejäänud Rooma linn oli üsna tühi. Linnapea oli soovitanud roomlastel, kes ei olnud huvitatud

õndsakskuulutamise tseremooniast, selleks nädalavahetuseks linnast lahkuda. Ja nii jõudsin ma sinna juba püüdliselt poolteist tundi varem.

Umbes kell 9 hommikul sain kokku ülejäänud Eesti delegatsiooniga. Sinna kuulusid vabariigi president Toomas Hendrik Ilves ja proua Evelin Ilves, Eesti Vabariigi suursaadik Püha Tooli juures, härra Jüri Seilenthal, presideni nõunikud, saatkonnatöötajad, presidendi adjutant, turvamees, autojuht ja mina, kui Eesti Apostelliku Administratuuri esindaja – kokku üheksa inimest. Me pidime ühinema kolonni, kus olid teiste riikide esindajad, kes kõik suundusid Vatikani. Sõitsime vilkurite ja sireenide saatel Vatikani poole. Igal pool tee ääres olid palverändurid, kes üritasid veel Peetruse väljakule võimalikult lähedale jõuda. Ma olen ka enne olnud paavsti Missal ja ka pühakskuulutamise tseremoonial,

kuid sellist inimhulka, sellist meeleolu ei ole ma varem kunagi näinud. Inimesed olid igast maailma äärset Rooma sõitnud, et olla selle sajandi ja inimkonna ajaloo suursündmuse tunnistajateks. Sellepärast, et nad kõik armastasid väga Johannes Paulus II.st.

Jõudsime Vatikani ja sisenesime püha Peetruse kirikusse Vatikani aia poolt. Kõigepealt juhatati meid Johannes Paulus II kirstu juurde, mis oli hauast välja võetud ja kaunisti kirikusse peaaltari, paavsti altari juurde asetatud. Saime hetke seista ja tema juures palvetada. Siis liikusime edasi, kiriku peauksest välja, oma kohtadele, mis olid otse kiriku ees. Toolidele oli kirjutatud "Estonia". Samas lähedal istusid ka Itaalia president Giorgio Napolitano, samuti S. Berlusconi, Poola president Bronislaw Komorowski, EU komisjoni esimees

Jose Manuel Barroso, Lech Walesa
Poolast, Francois Fillon
Prantsusmaalt, Felipe Calderon
Mehhikost. Belgia kuninglik paar
Albert II. ja Paola, prints Felipe ja
tema abikaasa Letizia Hispaaniast ja
prints Adam II Lichtensteinist,
Vatikani endine pressisekretär J.
Navarro-Valls jt. Kui heitsin pilgu
oma kohalt Peetruse väljakule, nägin
ainult lõputut inimmassi, kuni via
della Conciliazione lõpuni ja veel
kaugemale...

Kõik meteoroloogid olid ennustanud,
et 1. mail sajab Roomas tugevasti
vihma, kui kõigi nende ennustused ei
läinud täide. Hommikul oli ilm küll
pilves, kuid kui algas Missa, hajusid
pilved ja oli erakordselt ilus, soe ja
päikesepaisteline.

Kell 10:00 algas Missa. Kohale
saabusid kardinalid ja paavst
Benediktus XVI. Ta oli kogu Missa
ajal meile täiesti lähedal. Rooma

diötseesi kardinalvikaar Agostino Vallini luges ette Karol Wojtyła eluloo ja kui pärast ametlikku õndsaks kuulutamise vormi ettelugemist uue õndsaks kuulutatu pilt Peetruse basiilika fassadil avati, oli kuulda tormilist aplausi ja see hetk oli tõepoolest ülimalt liigutav. Oli peaaegu võimatu pisaraid tagasi hoida ja paljud inimesed laskusid liigutusest põlvili. Kardinalvikaar tänas paavst Benediktus XVI.-t, et ta Jumala teenri Johannes Paulus II õndsaks kuulutas.

Üks asi, mis mulle kõigi nende suurejooneliste ja pidulike sündmuste juures silma hakkas ja mis mind ka väga liigutas, oli paavst Benediktus XVI-da sügav alandlikkus. Mulle tundus, et ta oli ennast täiesti kõrvale jätnud, andes kogu au ja hiilguse Johannes Paulus II.-le. See oli eriti märkimisväärne! Vahepeal hakkas mul isegi paavst Bendiktusest kahju- nii suur mees,

paavst...ja jääb nii tahaplaanile. Meil on tõesti põhjust Jumalat tänada, et meil oli paavst, õnnis Johannes Paulus II ja et meil on nüüd paavst Benediktus XVI.

Järgmisel päeval, esmaspäeva hommikul kell 10:30 toimus Peetruse väljakul Tänumissa, mida pühitses kardinal T. Bertone. Inimesi oli küll tunduvalt vähem, kui eelmisel päeval, kuid väljak oli ikka rahvast tulvil. Kõik palvetasid! Inimesed olid üksteise vastu eriliselt heatahtlikud. Piisas, kui sul midagi maha kukkus, kui kümme abivalmis kätt igast suunast appi tõttasid.

Tagasisõidul, Fiumicino lennujaamas tuli istus minu kõrvale üks väike vene rahvusest poiss ja hakkas rääkima:” Teate, ma olin ühe päeva Roomas, läksime isaga Vatikani vaatama, aga seal oli nii....palju inimesi, sest üks ”papa” olevat nüüd püha!

Mari Järvi, mai 2011

Mari Järvi

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/mini-teekond-rooma/](https://opusdei.org/et-ee/article/mini-teekond-rooma/)
(06.04.2026)